

Arrest

nr. 137 059 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Noakhali.

Op 9 januari 2012 diende u een eerste asielaanvraag in België in.

U zou politiek actief geweest zijn binnen de BNP en hierdoor zou u juridische problemen gekend hebben.

Tevens zou u ontvoerd zijn door gangsters. Ter staving van uw verklaringen legde u juridische documenten voor, een geboorteakte, nationaliteitscertificaat, een brief van uw advocaat, een partij brief, een krantenartikel, een studiedocument, een werkattest.

Op 11 april 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er bestond immers twijfel over uw recente herkomst uit Bangladesh, over uw juridische problemen en uw politieke profiel.

U ging hiertegen in beroep, maar in juli 2014 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bovenstaande beslissing.

Op 13 november 2014 diende u een tweede asielaanvraag in.

U zou België niet verlaten hebben.

U beweerde dat uw broer recent gearresteerd werd, waarschijnlijk omwille van u.

Tevens zou er opnieuw een aanklacht tegen u neergelegd zijn.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: juridische documenten ivm de nieuwe aanklacht tegen u en juridische documenten ivm de oude aanklachten tegen u, een klacht die u indiende bij de politie naar aanleiding van uw ontvoering, een partijbrief, een brief van uw advocaat en algemene informatie.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, nl. uw juridische problemen omwille van uw politieke engagement, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Zo kunt u nog steeds niet aantonen recent uit Bangladesh afkomstig te zijn door uw identiteitskaart voor te leggen.

Ook werd er vastgesteld dat uw politieke engagement weinig doorleefd overkwam. Het simpelweg voorleggen van een partijbrief met een duidelijk gesolliciteerd karakter, vermag niet deze vaststelling te wijzigen.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw politieke profiel komt ook de geloofwaardigheid van uw hieruit voortvloeiende juridische problemen in gevaar.

Dit bleek reeds tijdens uw eerste asielaanvraag.

Dat u nu beweert omwille van dit zelfde ongeloofwaardige politieke profiel opnieuw in een juridische aanklacht betrokken te zijn is dan ook ongeloofwaardig.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van Bengaalse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Zo werd er reeds tijdens uw eerste asielaanvraag gewezen op een aantal elementen die de authenticiteit van uw juridische documenten ondermijnden.

Daar er noch geloof wordt gehecht aan uw politieke profiel, noch aan uw juridische problemen in het verleden, is het onvoldoende om nu gewag te maken van nog eens nieuwe aanklacht tegen u, een bewering die u ondersteund met opnieuw juridische documenten waarvan de authenticiteit betwijfeld mag worden.

Zo werd immers reeds voor de DVZ vastgesteld dat het juist uw naam was in de lijst van verdachten die in het vet gedrukt staat.

Daar deze juridische documenten gecertificeerde kopies dienen te zijn van de originele juridische stukken, is er geen enkele reden waarom juist uw naam benadrukt zou worden in de verdachtenlijst. Dit

wijst op de gesolliciteerde aard van deze documenten en het geloof in de authenticiteit wordt teniet gedaan.

Bovendien blijkt uit de vertaling dat uw identiteitsgegevens niet overeenkomen met deze die voorkomen in uw juridische document.

Zo staat er bij de verdachten, dat H.A. 30 jaar is op het moment van opstellen van de klacht. U geboren in februari 1982, zou op het moment van de klacht, zijnde september 2014, echter al 32 jaar geweest zijn.

Uit toegevoegde informatie blijkt echter dat de identiteitsgegevens in de aanklacht overeen dienen te stemmen met de identiteitsgegevens uit identiteitsdocumenten, dit om een identiteitswissel te voorkomen.

Daar er reeds tijdens uw eerste asielaanvraag geen geloof kon worden gehecht aan uw juridische aanklachten voegen uw nieuwe documenten die betrekking hebben op deze aanklachten niets toe. Hetzelfde kan beweerd worden over de aanklacht die u beweerde zelf neergelegd te hebben, temeer u deze reeds had kunnen voorleggen tijdens uw eerste asielaanvraag.

De partijbrief en brief van uw advocaat hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen door eender wie opgesteld zijn.

De algemene informatie voegt niets wezenlijks toe aan uw dossier.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.

Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 december 2014 (zie p. 6) een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt zich (zie p. 7) "*grote vragen bij het vermeende onderzoek dat verwerende partij beweert te hebben gedaan, gezien zij onmiddellijk – zonder verzoekende partij te hebben gehoord – tot een weigering tot inoverwegingname heeft besloten*".

Hij is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing het "nieuw karakter" van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht, gezien niet werd onderzocht of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker argumenteert dat de commissaris-generaal in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag, niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of zij de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken.

Vervolgens verwijst hij naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt verduidelijkt wanneer de commissaris-generaal mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk wordt vergroot.

Dit kan aldus verzoeker wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* niet als bewijsvoerend overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

Verzoeker voert aan dat er *in casu* niet gesteld wordt dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen en dat er enkel aangevoerd wordt (zie p. 8) "*dat allerlei soorten vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh, waardoor getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de documenten*".

Tevens kan volgens verzoeker worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker bevestigt dat hij achter zijn vorig asielaanvraag blijft staan en stelt dat de commissaris-generaal over het hoofd lijkt te zien (zie p. 8) "*dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd*", die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielaanvraag, "*doch niet louter de voortzetting ervan vormen*".

Verzoeker wijst erop dat de nieuwe elementen betrekking hebben op hemzelf, waardoor de commissaris-generaal in het kader van zijn prima facie-beoordeling niet met stellige zekerheid kan

beweren worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker.

Volgens verzoeker werd de inhoud en de wijze van verkrijging van de documenten reeds ten gronde beoordeeld zonder dat hij de kans kreeg om dit document te duiden in een grondig verhoor; hij acht dit "echt onredelijk" en stelt dat van de commissaris-generaal (zie p. 9) "toch ook een minimum aan medewerking verwacht (kan) worden".

Hij is van oordeel dat de commissaris-generaal (zie p. 9) "duidelijk onzorgvuldig te werk gegaan" is. Hij wijst op de "gedeelde bewijslast (overheid - asielzoeker)" en de medewerkingsplicht die op de asielinstanties rust. Dienaangaande verwijst hij naar "Boek BCHV: 'Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure', p.52-53", zoals toegevoegd aan zijn verzoekschrift.

Verzoeker meent dat hij, door het aanbrengen van nieuwe documenten en het aanhalen van het feit dat zijn broer recentelijk werd gearresteerd omwille van hem, aantoonde dat mag worden aangenomen dat hij met grote waarschijnlijkheid zal vervolgd worden in Bangladesh. Hij stelt dat hij dan ook minstens opnieuw gehoord had moeten worden.

Hij besluit dat de commissaris-generaal *in casu* het onderscheid tussen zijn beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en zijn volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag (zie p. 10) "uit het oog verloren is" en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken, noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, (zie p. 10) "ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo".

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de beslissing te vernietigen (zie p. 12) "teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen". Uiterst ondergeschikt vraagt verzoeker de beslissing te vernietigen conform artikel 39/2, § 1, 3° van de vreemdelingenwet, (zie p. 12) "omwille van ernstige aanwijzingen dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4".

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Boek BCHV: 'Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure', p.52-53".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 4 december 2014 door de commissaris-generaal in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers bijkomende verklaringen aangaande zijn juridische problemen omwille van zijn politiek engagement, betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij reeds bij zijn vorige asielaanvraag had aangebracht.

Op 11 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad bevestigde deze beslissing op 17 juli 2014 (RvV 17 juli 2014, nr. 127 116). Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr.

214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag verklaart verzoeker dat zijn broer recent gearresteerd werd waarschijnlijk omwille van hem, en dat er opnieuw een aanklacht tegen hem zou zijn neergelegd. Hij legt tevens juridische documenten aangaande de nieuwe aanklacht neer, alsook juridische documenten aangaande de oude aanklachten tegen hem, een klacht die hij indiende bij de politie naar aanleiding van zijn ontvoering, een partijbrief, een brief van zijn advocaat en algemene informatie.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien:

- (i) verzoeker nog steeds niet kan aantonen recent uit Bangladesh afkomstig te zijn door zijn identiteitskaart voor te leggen;
- (ii) het reeds vaststaat dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers politiek profiel, waardoor zijn verklaringen over een nieuwe aanklacht tegen hem en de arrestatie van zijn broer -problemen die uit zijn politiek profiel zouden voortvloeien- evenmin aannemelijk zijn;

- (iii) de juridische documenten aangaande de oude aanklachten tegen hem en de klacht die verzoeker zou hebben neergelegd, geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de ongelooftwaardigheid van deze aanklachten reeds vaststaat;
- (iv) in de juridische documenten aangaande de nieuwe aanklacht juist verzoekers naam in de lijst van verdachten in het vet gedrukt staat, terwijl deze juridische documenten gecertificeerde kopies dienen te zijn van de originele juridische stukken en er bijgevolg geen enkele reden is waarom juist verzoekers naam benadrukt zou worden in de verdachtenlijst, wat de authenticiteit van deze stukken ondermijnt;
- (v) in de juridische documenten aangaande de nieuwe aanklacht staat dat H.A. 30 jaar is op het moment van opstellen van de klacht, terwijl verzoeker op het moment van de klacht, zijnde september 2014, echter al 32 jaar geweest zou zijn;
- (vi) de partijbrief en de brief van verzoekers advocaat een gesolliciteerd karakter vertonen en het asielrelaas van verzoeker dan ook niet kunnen staven;
- (vi) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Bangladesh een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, waardoor de bewijswaarde van de neergelegde documenten hoe dan ook bijzonder relatief is;
- (vii) de algemene informatie volgens verzoekers verklaringen slechts handelt over “*de algemene, politieke situatie in Bangladesh*” (zie aanvraag meervoudige aanvraag van 27 november 2014, vraag 17.7) en aldus geen betrekking heeft op zijn individuele asielrelaas.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat er *in casu* door de commissaris-generaal niet gesteld wordt dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen en dat er enkel aangevoerd wordt “*dat allerlei soorten vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh, waardoor getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de documenten*”, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker met deze stelling niet aantoont dat voornoemde informatie aangaande de hoge graad van corruptie in Bangladesh, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien hij nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen.

Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Verder wijst de Raad op de overige vaststellingen omtrent de vorm en inhoud van de neergelegde stukken, namelijk dat:

- (i) de juridische documenten aangaande de oude aanklachten tegen hem en de klacht die verzoeker zou hebben neergelegd geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de ongelooftwaardigheid van deze aanklachten reeds vaststaat;
- (ii) in de juridische documenten aangaande de nieuwe aanklacht juist verzoekers naam in de lijst van verdachten in het vet gedrukt staat, terwijl deze juridische documenten gecertificeerde kopies dienen te zijn van de originele juridische stukken en er bijgevolg geen enkele reden is waarom juist verzoekers naam benadrukt zou worden in de verdachtenlijst, wat de authenticiteit van deze stukken ondermijnt;
- (iii) in de juridische documenten aangaande de nieuwe aanklacht staat dat H.A. 30 jaar is op het moment van opstellen van de klacht, terwijl verzoeker op het moment van de klacht, zijnde september 2014, echter al 32 jaar geweest zou zijn;
- (iv) de partijbrief en de brief van verzoekers advocaat een gesolliciteerd karakter vertonen en het asielrelaas van verzoeker dan ook niet kunnen staven.

Het bij het verzoekschrift gevoegde “*Boek BCHV: ‘Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure’, p.52-53*” doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Bovendien stelt vaste rechtspraak bij de Raad van State dat de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.2.3. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift aan dat de beslissing door de commissaris-generaal genomen werd “*zonder verzoekende partij te hebben gehoord*”, dat de commissaris-generaal hem had moeten oproepen indien hij meer details wilde over de inhoud van de neergelegde stukken en dat de commissaris-generaal de inhoud en de wijze van verkrijging van de nieuwe documenten reeds ten gronde beoordeelt zonder dat verzoeker de kans kreeg om dit document te duiden in een grondig verhoor.

Het ‘horen’ betekent echter niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verhoorverslag van 27 november 2014 van de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Bengaals werd voorgelezen en dat verzoeker vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (zie verklaring meervoudige aanvraag). Na het verhoor kreeg verzoeker nog de gelegenheid nog iets toe te voegen, maar hij liet na verdere informatie te geven over de nieuwe elementen (zie verklaring meervoudige aanvraag, vraag 21).

Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk zijn nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot de loutere stelling dat het niet horen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig zou zijn. Verzoeker concretiseert niet welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

2.2.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de voornoemde Memorie van Toelichting, benadrukt de Raad dat deze Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld niet worden ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift nog meent dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de

vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoeker in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.2.5. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.2.6. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal moeten ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE